

Vacsora után kosármecset játszottunk, majd feladatlapokon adtunk számot tudományunkról.

A hazautazás napján a reggelizés után felpakoltunk a buszra, és indulás. Sokáig utaztunk, s utunk során több helyen megálltunk. Millenniumi emléktúra füzetünkbe bélyegzőket gyűjtöttünk a magyar államiség nevezetes emlékhelyein. Kecskemét és Nagykőrös hideg széllel fogadott bennünket, de így is bejártuk a városok nevezetességeit. Egy alkalmas helyen számháborúztunk is. A lány túlerő ellenére a fiú csapat győzött. Később Pusztavacson, az ország közepén szalagháborúztunk, amely döntetlennel végződött. Ócsán még megcsodáltuk az Európa-díjas templomot, mely a húsvét előtti pompájában fogadott minket. A hazautazás napja április 13. és péntek volt, ennek ellenére minket nem ért baj, kivéve azt, hogy felforrat a hűtővizünk.

A tavaszi szünet idején ilyen tartalmasan teltek a napok, mi pedig az új élmények megszerzése mellett megmutathattuk, milyen ismeretekre tettünk szert a folyamatos turisztikai munkánk során.

NEMZEDÉKEK FESZTIVÁLJA A PATAKI MŰVELŐDÉSI HÁZBAN

Úttörőcsapatunk aktív résztvevője volt az Egészségesebb Életért Alapítvány által meghirdetett programsorozatnak. Ennek zárásaként mi is meghívtást kaptunk arra a fesztiválra, melyre

Ópusztaszeren is jártunk

Közösen a nehéznek látszó dolgok is sikerülnek!

az ország több tucatnyi településéről érkeztek a résztvevők. Az ünnepi műsor nyitószámát a tárnoki Bara együttes tagjai szolgáltatták a tőlük megszokott magas színvonalon. A rendezvény sikeréért tüsténkedtek ifjvezetőink is: Götti Mónika, Lakner Krisztina, Rovács Zsuzsanna és Sümegi Andrea.

Különböző nemzedékhez tartozók ünnepeltek együtt ezen a napon.

GONDOLATOK A DIÁKOK ÉLETÉRŐL

Egyesek azt hiszik, az iskola egy nyolc éven át tartó „kiképzés”, amit akár folytathatunk is. Mások így gondolják:

– Kijártam a nyolcadik osztályt, én nem folytatom a tanulást!

A dóm előtt a déli harangszót vártuk

Nincs igazuk, mert akár tanulunk tovább, akár nem, akkor is járunk iskolába. Az élet iskolájába, mely egy túlélő kiképzésnek is felfogható.

Annyi a különbség, hogy ha nem tanulunk tovább, mert nincs elég tudásunk, akkor ezen a kiképzésen nem álljuk meg a helyünket. És akinek nem sikerül képeznie magát, nyomorba fullad az élete.

Tehát a tanulás egy véget nem érő dolog, melyet ha nem veszünk komolyan, nem sok jót várhatunk az élettől.

Mert ahogy a szólás is tartja: A jó pap is holtig tanul... Legalábbis legtöbbször.

Hamow Kamirán

A MINDENNAPI HARCBA SZÁLLÁS A SULIBAN

A diákeletnek számos hátránya van. Minden nap halálos harcba szállás, amelynek ezerféle oka van.

Váratlan felelések és dolgozatok! Bonyolult csapdák. A követelményt nehéz betartani.

Lássunk egy átlagos napot!

Reggeli felkelés. Az első óra átlagos. A második órán váratlan dolgozat! Harmadik óra: még ki se pihentük magunkat, máris hirtelen felelés következik. A negyedik óra tesi. Futás! Az ötödik órán izzadtan írom a témazárót. A hatodik órán megint semmi doka (szerencsére).

Látjátok, szegény-szegény diáknak milyen nehéz a dolga?

Két választása van: vagy tanul, vagy puskázik. Az utóbbi nehezebb és kockázatosabb. Azt hisszük, megéri, pedig ha elkapnak, akkor nem.

Otthon a sok házi, és utána este van. Már csak tévézésre marad idő. Szinte semmi kikapcsolódás!

Ez a diákélet.

Varga Roland

A CICÁM MESÉLI

A cicám, Cili meséli, hogy tölti napjait születésétől kezdve.

Amikor testvéreim és én megszülettünk a kis diósi házban, a fészernaplón voltunk. Egyszer, mikor ötnaposak lehettünk, az anyukánkat kizárták a padlásról, mi nagyon hangosan sírtunk, így találtak ránk.

A gazdiék macskaházat készítettek nekünk, és jó melegre csinálták. Felcseperedtünk. Sajnos eljött az a nap, mikor a mama és a dédi eljöttek, hogy megnézzenek minket, játsszanak velünk. Itt volt az idő arra, hogy kiváltságunkat egyikünknek.

Én voltam a leghuncutabb, a legfoltosabb és a legkomiszabb. A tesóim vörösek és szürkék voltak. Új gazdáimnak tetszettem, mert ritka vagyok, és a bundám színe se átlagos. Fehér hasam, foltos hátam és pofim megnyerte tetszésüket.

Hazavittek meleg otthonukba, gondoztak, játszottak velem. Szeretettel hogy megháláljam, doromboltam, és odasimítottam a pofimat a mama arcához, és még a hátára is ráugrottam. Amikor ekképp cselekedtem, a mami megdöngönyözött. A dédit is szerettem, pedig ő szigorú volt hozzám. Igaz, játékosan, de fegyelmezett. Ezért tartottam is a déditől.

Bánatomra meghalt a dédimama, ezért el kellett hagynom a házat. Szerencsémre kellett meg nektek, mert pajkos voltam. Eleinte rossz gazdik voltak, mert nem adtak időben enni, de anyukátok addig piszkált, míg meg nem változtatok. Ma már nagyon jól érzem magam nálatok, mert a kicsikéimre is vigyáztok.

Bakos Attiláné és Lőrincz Györgyné igényes, különleges technikákkal készített kézimunkái is kiállításra kerültek a Nemzedékek Fesztiválján

Ha nem érkeztünk volna el a mához, volna még mit mesélnem!

Hermann Klára

A JELI ARBORÉTUMBAN A RODENDRONOK NYÍLÁSAKOR

2001. május 6.

Ha Ön még nem látta ezt a csodát, akkor már idén érdemes bejegyeznie

az időpontot a jövő évi naptárba, hogy 2002-ben megnézhesse ezt a természeti szépséget!

A mi kirándulásunkra azok kaptak meghívást, akik a tavaszi időszakban a legtöbbet tették csapatunkért. A gyerekek mellett velünk utaztak az iskola konyháján dolgozók is. Ők azok, akik a hétköznapi Tárnok lakosságának 10%-át látják el finom falatokkal, s évente sok-sok hétvégéjükön dolgoznak azért, hogy a községi rendezvények még színvonalasabbak legyenek.

Köszönet érte.

Az arborétumban több tárnoki családdal is találkoztunk, ez pedig azt jelzi, hogy sokan választják a pihenőnapokon a természetjárás semmivel össze nem hasonlítható programját. Aki nem hiszi, járjon utána!

A szó szoros értelmében, gyalogosan a legjobb!

Várhelyi Mária

Virágok illatfelhőjében

